

<http://hallofpeople.com/gr/>

ΣΥΛΒΙΑ ΠΛΑΘ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

(ΕΛΛΗΝΙΚΑ - ΑΓΓΛΙΚΑ)

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Στην αγορά στοιβάζουν τα ξερόκλαδα.
Μια λόχμη από σκιές, φτωχό πανωφόρι.
Κατοικώ
Το κέρινο ομοίωμα του εαυτού μου, κορμί κούκλας.
Η νόσος ξεκινά εδώ: είμαι χάρτινος στόχος για μάγισσες.
Μόνον ο διάβολος μπορεί να κατατροπώσει το διάβολο.

Στον μήνα των κόκκινων φύλλων,
σκαρφαλώνω σε ένα κρεβάτι από φωτιά.
Είναι εύκολο να κατηγορήσεις το σκοτάδι:
Το στόμα μιας πόρτας, Την κοιλιά του κελαριού.
Έσβησαν το πυροτέχνημά μου.

Μια μαυροντυμένη κυρία με κρατά σ' ένα κλουβί για παπαγάλους.
Τι μεγάλα μάτια που έχουν οι νεκροί !
Έχω στενές σχέσεις μ' ένα μαλλιαρό πνεύμα.
Καπνός περιστρέφεται από το ράμφος αυτού του άδειου λαγηνιού.

Αν μείνω μικρή, δεν θα προξενήσω καμιά βλάβη.
Αν μείνω ακίνητη, δεν θ' ανατρέψω τίποτα.
Έτσι είπα
Καθισμένη κάτω απ' το καπάκι,
μικροσκοπική και αδρανής σαν κόκκος ρυζιού.
Ανάβουν τα μάτια της κουζίνας, ένα προς ένα.
Είμαστε γεμάτοι άμυλο, οι μικροί λευκοί μου σύντροφοι.
Μεγαλώνουμε. Πονάει στην αρχή.
Οι κόκκινες γλώσσες θα διδάξουν την αλήθεια.

Μητέρα των σκαθαριών, μόνο χαλάρωσε το χέρι σου:
Θα πετάξω μέσα απ' το στόμα του κεριού σαν άκαυστη πεταλούδα .
Δώσε πίσω τη μορφή μου.
Είμαι έτοιμη να ερμηνεύσω τις ημέρες Που ζευγάρωσα με τη σκόνη
στη σκιά μιας πέτρας.
Οι αστράγαλοί μου φωτίζονται.
Φως ανεβαίνει στους μηρούς μου.
Είμαι χαμένη, χαμένη, μέσα στους χιτώνες όλου αυτού του φωτός.

WITCH BURNING

In the marketplace they are piling the dry sticks.
A thicket of shadows is a poor coat. I inhabit
The wax image of myself, a doll's body.
Sickness begins here: I am the dartboard for witches.
Only the devil can eat the devil out.

It is easy to blame the dark: the mouth of a door,
The cellar's belly. They've blown my sparkler out.
A black-sharded lady keeps me in parrot cage.
What large eyes the dead have!

If I am a little one, I can do no harm.
If I don't move about, I'll knock nothing over.
So I said, Sitting under a potlid,
tiny and inert as a rice grain.
They are turning the burners up, ring after ring.

Mother of beetles, only unclench your hand:
I'll fly through the candle's mouth like a singeless moth.
Give me back my shape. I am ready to construe the days I
coupled with dust in the shadow of a stone.
My ankles brighten. Brightness ascends my thighs.
I am lost, I am lost, in the robes of all this light.

ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Είμαι ασημένιος και ακριβής. Δεν έχω προκαταλήψεις.
Ό,τι κι αν δεις, το καταπίνω αμέσως,
Ακριβώς όπως είναι, αθάμπωτο από αγάπη ή απέχθεια.
Δεν είμαι σκληρός, μόνο ειλικρινής
Το μάτι ενός μικρού Θεού, τετραγωνισμένο.
Τον περισσότερο καιρό αυτοσυγκεντρώνομαι στον απέναντι τοίχο.
Είναι ροζ, με στίγματα. Τον έχω κοιτάξει τόσο πολύ
Που νομίζω πως είναι μέρος της καρδιάς μου. Αλλά τρεμοσβήνει.
Πρόσωπα και σκοτάδι μας χωρίζουν ξανά και ξανά. Τώρα είμαι μια
λίμνη. Μια γυναίκα σκύβει πάνω μου, Ψάχνει στις εκτάσεις μου να
βρει ποια είναι στ' αλήθεια.
Έπειτα γυρνά σ' αυτούς τους ψεύτες, στα κεριά, ή στο φεγγάρι.
Βλέπω τη ράχη της και την καθρεφτίζω πιστά.
Με ανταμείβει με δάκρυα κι ένα αγωνιώδες σφίξιμο των χεριών.
Είμαι σημαντικός για κείνη. Πάει κι Έρχεται.
Κάθε πρωί είναι το πρόσωπό της που αντικαθιστά το σκοτάδι.
Μέσα μου έχει πνίξει ένα νεαρό κορίτσι, κι από μέσα μου μία γριά
γυναίκα Αναδύεται προς το μέρος της μέρα με την μέρα, σαν ένα
τρομερό ψάρι

MIRROR

I am silver and exact. I have no preconceptions.

What ever you see I swallow immediately Just as it is, unmisted
by love or dislike.

I am not cruel, only truthful--- The eye of a little god, four-
cornered.

Most of the time I meditate on the opposite wall. It is pink, with
speckles. I have looked at it so long

I think it is a part of my heart. But it flickers. Faces and
darkness separate us over and over. Now I am a lake. A woman
bends over me, Searching my reaches for what she really is.

Then she turns to those liars, the candles or the moon.

I see her back, and reflect it faithfully.

She rewards me with tears and an agitation of hands.

I am important to her. She comes and goes. Each morning it is
her face that replaces the darkness.

In me she has drowned a young girl, and in me an old woman Rises
toward her day after day, like a terrible fish.

ΛΕΞΕΙΣ

Πελεκούν

Μετά τον χτύπο τους το ξύλο αντηχεί, Και η ηχώ!

Ηχώ ταξιδεύοντας από το κέντρο σαν άλογα.

Οι χυμοί. Αναβλύζουν σαν δάκρυα, Σαν το Νερό που παλεύει.

Να συναρμολογήσει το κάτοπτρό του Πάνω στον βράχο

Που στάζει και γίνεται, λευκό καύκαλο, φαγωμένο από αγριόχορτα.

Χρόνια μετά Συναντώντας τες στο δρόμο Λέξεις στεγνές και

αδέσποτες, Το ακαταπόνητο ποδοβολητό.

Ενώ

Απ' το βυθό της λίμνης, σταθεροί αστέρες Ορίζουν μια ζωή

WORDS

Axes

After whose stroke the wood rings, And the echoes!

Echoes traveling

Off from the center like horses.

The sap

Wells like tears, like the Water striving

To re-establish its mirror Over the rock

That drops and turns,

A white skull, Eaten by weedy greens.

Years later I Encounter them on the road---

Words dry and riderless, The indefatigable hoof-taps. While

From the bottom of the pool, fixed stars

Govern a life.

ΑΚΡΗ

Η γυναίκα έχει τελειοποιηθεί.

Το νεκρό της Σώμα φοράει το χαμόγελο της εκπλήρωσης, Η
αυταπάτη κάποιας αρχαίας ανάγκης
Κυλά στις έλικες της τηβέννου,
Τα γυμνά της Πόδια μοιάζουν να λένε: Φτάσαμε μέχρι εδώ,
τελείωσε.

Το κάθε νεκρό παιδί κουλουριασμένο, ένα φίδι λευκό, Ένα σε κάθε
μικρό Κανάτι γάλα, άδειο πια.

Τα δίπλωσε πάλι Στο σώμα της πάνω σαν φύλλα Ενός ρόδου που
κλείνει όταν ο κήπος

Μουδιάζει και αιμορραγεί αρώματα

Από τους γλυκείς, βαθιούς λαιμούς του νυχτολούλουδου.

Η σελήνη δεν έχει λόγο να λυπάται για όλα αυτά, Καθώς κοιτάζει απ'
το κοκάλινο κοίλωμά της. Είναι κάτι που το 'χει συνηθίσει.

Τα μαύρα της τρίζουν και βαραίνουν.

EDGE

The woman is perfected.

Her dead Body wears the smile of accomplishment, The illusion
of a Greek necessity

Flows in the scrolls of her toga, Her bare Feet seem to be
saying:

We have come so far, it is over. Each dead child coiled, a white
serpent,

One at each little Pitcher of milk, now empty.

She has folded Them back into her body as petals

Of a rose close when the garden Stiffens and odors bleed
From the sweet, deep throats of the night flower.

The moon has nothing to be sad about, Staring from her hood of
bone.

She is used to this sort of thing.

Her blacks crackle and drag.

Το να πεθαίνεις είναι μια τέχνη,
όπως καθετί άλλο.
Το κάνω εξαιρετικά καλά.
Το κάνω έτσι ώστε να μοιάζει κόλαση.
Το κάνω έτσι ώστε να μοιάζει αληθινό.
Έχω το χάρισμα, θα μπορούσες να πεις.

Dying is an art.
Like everything else,
I do it exceptionally well.
I do it so it feels like hell.
I do it so it feels real.
I guess you could say I have a call.